

INGEZONDEN.

VOORSTELLEN HOOFDBESTUUR.

Twee of meer ziekenfondshuisartsen vertegenwoordigen in de afdeeling de C. O. (art. 225). De huisartsen vergaderen afzonderlijk op kosten der afdeeling (art. 227). De afdeelingen behoeven zich niet te onthouden van ingrijpen in ziekenfondszaken, tenzij deze de belangen van specialisten *in het bijzonder* treffen (art. 57).

Men leest in de toelichting van „invloed *ten bate van de ziekenfondshuisartsen*, door het bestuur der C. O. bij het hoofdbestuur uit te oefenen” (bldz. 1942). Maar de C. O. is niet geworden „*uitsluitend* het bestuur van de organisatie(?) der huisartsen”, maar blijft voortgaan met „het geven van adviezen in ziekenfondszaken, het bestudeeren van in te dienen ziekteverzekeringswetten, enz.” (bldz. 1942). „Het bestuur der C. O. blijft echter belast met dezelfde taak ten opzichte van het ziekenfondswezen....” Daarnaast kon men op de specialistenvergadering van 23 December te Amsterdam door den voorzitter (zonder tegenspraak der vertegenwoordigers van hoofdbestuur en C. O.) hooren verzekeren, dat, na aanneming van het concept, de C. O. niets anders meer zou zijn dan een werkcommissie van het hoofdbestuur.

Slechts deze enkele voorbeelden grijp ik uit vele gegevens, om de uitspraak in te leiden, *dat de C. O. op de door het hoofdbestuur voorgestelde wijze geenszins van haar tweeslachtig karakter bevrijd zal worden.*

Wanneer men nu bedenkt, dat de moeilijkheden, welke de specialisten tot op heden in ziekenfonsaangelegenheden op hun weg vonden, naar aller getuigenis in hoofdzaak wortelden in de onzuivere positie van de C. O. — en van de afdeelingen —, dan zal men allicht met de specialisten betreuren, dat het hoofdbestuur den knoop niet heeft willen doorhakken, door rondweg aan de huisartsen een centraal bestuur toe te wijzen, dat op één lijn te plaatsen ware met het bestuur der specialisten-organisatie. Daarnaast zou dan een commissie, C. O., naar de bedoeling van collega SNOECK HENKEMANS te scheppen zijn, die — bijv. bestaande uit de voorzitters van beide besturen en een derde — tegenover het hoofdbestuur en in het algemeen in de maatschappij *en naar buiten*, zich met het ziekenfondswezen in zijn wijdsten omvang zou hebben af te geven.

Delft, 28 December 1917.

J. G. SCHNITZLER.

OPERATIES ZONDER GENEESKUNDIGE AANWIJZING.

Dr. G. KRAUSE, die langen tijd als geneeskundige onder de Baliërs heeft gewerkt, gaf in de December-aflevering 1917 van het tijdschrift „*Nederlandsch-Indië, Oud en Nieuw*”, uiting aan zijn bewondering voor den kunstzin van dat volk. Tot kenschetsing daarvan zegt hij o. a. het volgende: „Het streven niets onschoons, onharmonisch te dulden strekt zich bij den Baliër ook tot zijn eigen lichaam uit. Ik had den indruk, dat mijn geneeskundige hulp meer gewaardeerd werd, waar zij hielp iets storends te verwijderen — een verontsierend gezwel, een hazenlip —, dan wanneer ik iemand ten koste van een zijner ledematen het leven redden wilde. Een vrouw, die ik wegens kanker een borst amputeerde, liet mij geen rust, tot ik de haar slapeloos makende asymmetrie door wegsnijden ook van de gezonde borst weggenomen had”.

De arts KRAUSE sneed derhalve, zooals hijzelf te verstaan geeft, een gezond orgaan weg, niet op geneeskundige aanwijzing, maar om te voldoen aan den schoonheidszin eener vrouw, die in het bezit van slechts één borstklier iets onschoons zag. Ook al ware het verwijderen van die ongepaard geworden borstklier bedoeld als middel tegen slapeloosheid, dan nog zou men tegen het ongemeene geneesmiddel ernstige bedenking kunnen opperen. Het blijkt uit zijn opstel niet, of dr. KRAUSE, voordat hij tot bedoelde kunstbewerking overging, over het geoorloofde ervan met zich zelf is te rade gegaan. Trouwens in een kunstzinnige beschouwing is ook geen plaats voor overwegingen omtrent hetgeen den geneeskundige past of niet past. De heer KRAUSE vond blijkbaar, dat het wel paste, want hij deed het en maakt er zonder meer in het openbaar gewag van. Ik weet niet, in hoeverre het wegsnijden van gezonde organen zonder geneeskundige